

Dia 10 de desembre de 1988

DE CABASSERS A MORERA DE MONTSANT

Aquest cap de setmana no seran els habituals imponderables meteorològics els que donaran la nota -o la gota- a l'excursió. No, aquest cop serà una història d'autocar o, millor dit, d'autocars. L'aventura comença a tres quarts de nou, tres quarts d'hora d'espera i l'autocar que no arriba (primer autocar). I no arriba. Pana pel camí i substitució per un segon autocar que ens permet marxar a les nou. Som vint paraigüeros cap al Montsant.

Però el Montsant trigarà. A sant Sadurní l'autocar fa figa. A Vilafranca del Penedès s'hi queda. Gran fumera, gran esveram i esperar un tercer autocar.

Tanmateix l'humor no se'n ressent. El Paraigua passa l'estona preparant el Pessebre Vivent. De Sant Josep... el Pep. De Maria... la Maria. De Nen Jesús... el Lluís Trabal. Fins i tot el caganer té paper (raons de prudència informativa suggereixen passar per alt tot el repartiment, perquè ja se sap, el que compta són les coses que queden escrites a l'hora d'explicar la història i..., de burros i ases a totes les cases i no solament els del Pessebre Vivent).

El tercer autocar (cada cop més gros, ara de quaranta-set places) ens porta més enllà de Reus, però, Ai, Déu meu! un altre cop l'olor d'oli socarriat. Una altra estona de paciència i amb l'autocar reposat arribem a Cabassers.

A les dues comencem a caminar i caminar per matolls, amb garric predominant, i restes del que dos, tres o quatre anys enrera, abans d'incendiar-se, fou un bosc. A la fi ens situem sobre l'Escala Dei sota els espadats del Montsant amb la Morera al davant i la posta de sol més fantàstica recordada pel Paraigua just al darrera. versions n'hi ha per a tots els gustos; el Manel afirma que l'organització de l'excursió ha hagut de retardar el crepuscle a la vista de les demores que portàvem; altres s'apunten a la bona estrella del "No hay mal que por bien no venga" i fan notar que no hauríem presenciats aquesta vesprada si no hagués estat per l'autocar.